

51de Møde.

Fredag den 27. November Kl. 5⁵.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Valutaforanstaltninger.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1863).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Tingets Samtykke udkræves til denne og den følgende Sags Behandling i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges med 116 Stemmer mod 3.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 33 af 28. Februar 1927 om Oprettelse af Sønderjydsk Hypoteklaanefond.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1866).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmigt med 116 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Tilføjelse til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 (Panthaveres Retsstilling).

Forhandlingen genoptoges.

C. J. F. Sven: Til det foreliggende Lovforslag skal jeg først fremsætte den principielle Bemærkning, at man maa indvende, at denne stykkevise Reformering af Loven om Rettens Pleje og de forskellige Akkord- og Konkurslove er meget lidt hensigtsmæssig. Jeg maa rette den alvorlige Henstilling til den højtærede Justitsminister, om vi, hvis det virkelig er Tanken, at man vil fortsætte med stadige Ændringer i det nugældende Konkurs-, Akkord- og Auktionsvæsen, saa ikke maa faa det paa en Gang. Det er praktisk talt umuligt at overse; stadig kommer der Forslag. Dette er vist det fjerde Forslag, vi har til Behandling.

Jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister, om han vil have disse Lovforslag igennem, stod sig ved at komme med dem paa en Gang, saa man virkelig kunde se, hvad det drejede sig om. Det var ogsaa derved muligt, at man lettere kunde overvinde den Betænkelighed, som vi fra vor Side — og jeg mener med Rette — nærer overfor den fortsatte Tendens til at udmarve Kreditorernes naturlige Interesse. Man vil efterhaanden gøre det til noget af en Forbrydelse at være Kreditor i dette Land. Det er ikke længe siden, jeg med den højtærede Justitsminister havde en Diskussion, hvorunder Kreditorerne blev betegnet som Gedder og andre rædselsfulde Uhyrer. Jeg mener, at der i dette Forslag er en Tendens i samme Retning.

Jeg skal indrømme, at man kan se Tilfælde, hvor en Panthaver, der først har taget Ejendommen, bagefter søger at blive fyldestgjort for den Del af Fordringen, der ikke er dækket gennem Pantet, og at der herved kan opstaa visse uretfærdige Tilfælde. Men det er, maa jeg hævde, saa undtagelsesvis, at der saamænd ikke er nogen Grund til at lovgive paa dette Omraade. Skulde der endelig være Tale om, at man i enkelte Tilfælde, ganske undtagelsesvis, er gaaet en Debitor under de Omstændigheder, der forudsættes, for nær, saa kan jeg ikke indrømme, at den Vej, Lovforslaget anviser, er praktikabel.

Der er ogsaa det ved denne stykkevise Lovgivning, at man har det Indtryk, at der ikke fra den højtærede Minister og hans